

071225 Julottan Ylva Rundberg

Så trött, så trött och så oerhört lycklig är nog varje moders känsla efter en födsel, och antagligen också Marias denna morgon. För ännu har inte morgonen grytt, mörkret är kompakt utanför våra fönster. Kanske var det vid denna tid på dygnet eller några timmar tidigare, som allt hänt. Maria hade fött sin son, lagt honom att sova och själv trängtade hon nog också efter lite sömn efter allt hon varit med om. Då kom herdarna, kom för att fira det nyfödda barnet men de blev också en bekräftelse på det ängeln sagt till Maria när hon blev havande, att barnen hon just fött är Messias. Så mycket hände den natten, den heliga natten, ja faktiskt den heligaste. Och ibland funderar jag över hur lång tid det tog för Josef, Maria och herdarna att förstå vad det var som hänt. Förstod de någonsin det helt och fullt. Kanske, men troligen inte, och inte gör jag det heller, men de anade och vi anar, att när juldagen gryr, den första juldagen, då har världens villkor delvis förändrats.

Även om det kan tyckes som länge sedan så tror jag vi ännu kan höra änglasången denna natt, denna heliga natt, av änglarna som berättar att en frälsare är född. Jesajas ord om att det folk som vandrar i natten ska se ett stor ljus är inte längre bara en profetia om framtiden, utan också en beskrivning vad som hände den natten. I den tidiga morgonen innan dagen grytt, var ljuset på himmeln inte av solens strålar utan av den nya stjärnan och strålglansen från änglahären – stjärnan och änglarna är inte själva det stora ljuset, men en vittnesbörd om att det nu kommit till jorden.

Ja, världens villkor förändrades, porten mellan himmel och jord öppnades och står fortfarande på glänt. I Jesus blir Guds kärlek till mänskligheten konkretare än någonsin tidigare och tar mänsklig form. För det är inte bara ett sött barn som ligger i krubban, utan så mycket mer. Även om varje barn är Guds gåva är det bara detta barn som är Gud själv. Det sötar barnet i krubban rör hela skapelsen i dess grundvallar och Gud kommer till mänskligheten på ett vis som inte skett tidigare

Barnet i krubban var sött med rosiga kinder, som alla andra barn, och som alla barn växte detta barn upp. Gud som tidigare talar genom profeterna steg nu ner till jorden. Gud som tidigare lovat att en dag ge ett barn på vars axlar världens välde ska ligga har i Jesus förverkligat detta, mer konkret att kanske någon anat. Men hur då, bara ett barn i en krubba? Och varför förverkligar Gud sina profeters löften om upprättelse för sitt folk genom ett värnlöst barn fött i de enklaste av förhållanden och inte något lite mer Gudomligt och mäktigt, som blixtrar dunder och eldskrift?

Jo, för Gud vill återupprätta sin relation till mänskligheten och relationer förutsätter möten. Meddelande i blixtrar och dunder blir inte mycket till möten utan bara en demonstration av makt. Barnet i krubban visar vilken väg Gud vill gå till oss i mötes, i ögonhöjd. För att kunna göra det var Gud tvungen att bli människa, och som alla människor födas till ett litet barn. Inget annat sätt var möjligt för att få en relation för att åter få gemenskap med mänskligheten. Enda vägen var ett helt igenom mänskligt liv från födsel till död. Att dela våra mänskliga villkor helt och fullt.

Denna gemenskap är inte en historisk händelse för 2000år sedan, endast förunnat dem som mötte Jesus, utan också en verklighet för oss människor idag. Vi får möta Gud genom Jesus i psalmernas lovsång, i

bönens samtal, i nattvardens gemenskap, i bibelns ord och vi får i våra allra bästa stunder också utstråla lite av Guds kärlek i våra möten med varandra. Det är en inbjudan till oss alla, Gud vill ha gemenskap med oss, med sina älskade barn, för att möjliggöra det blev han själv en människa. Erbjudandet räcks till oss alla. Men Gud kom inte i blixtar och dunder för att han ville ha en relation. Och i en relation behöver vi svara ja.

Vi har samlats för att fira den heliga natten men också för att stämma in i Änglarnas lovsång till Gud och Herdarnas hyllning till det nyfödda barnet – Gud själv.